

Folketingets Miljøudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. MST-001-08108

Den 4. december 2012

Folketingets Miljøudvalg har i brev af 7. november 2012 stillet følgende spørgsmål nr. 70 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jørn Dohrmann (DF).

Spørgsmål nr. 70 (alm. del)

Hvilke konkrete betingelser, vilkår og krav udgør forudsætningerne for, at en kommune kan give en §19-tilladelse efter miljøbeskyttelsesloven til etableringen af en støjvold indeholdende forurenede jord?

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har givet følgende svar, som jeg henholder mig til:

"I henhold til miljøbeskyttelseslovens § 19, stk. 1, må stoffer, produkter og materialer, der kan forurene grundvand, jord og undergrund, ikke uden tilladelse nedgraves i jorden, udledes eller oplægges på jorden eller afledes til undergrunden. I henhold til stk. 4 gives tilladelse af kommunalbestyrelsen, medmindre miljøministeren fastsætter andre regler.

I henhold til stk. 5 kan miljøministeren fastsætte regler for at sikre, at jord og grundvand ikke forurenes eller udsættes for fare for forurening med de stoffer og produkter, der er nævnt i stk. 1. Denne hjemmel er bl.a. anvendt i den såkaldte restproduktbekendtgørelse: "Bekendtgørelse nr. 1662 af 21. december 2010 om anvendelse af restprodukter og jord til bygge- og anlægsarbejder og om anvendelse af sorteret, uforurenede bygge- og anlægsaffald". Efter restproduktbekendtgørelsen må forurenede jord anvendes i bl.a. støjvolde under forudsætning af, at visse grænseværdier opfyldes. Grænseværdierne er fastlagt således, at anvendelsen ikke udgør en uacceptabel risiko for grundvand og menneskers sundhed. Bekendtgørelsen er begrænset til jord, der er forurenede med visse metaller og salte, som er anført på bekendtgørelsens liste.

Hvis jorden ikke er omfattet af restproduktbekendtgørelsen, har kommunalbestyrelsen mulighed for at meddele tilladelse efter § 19, stk. 4.

Dette kan – som det typiske eksempel - være relevant, hvis jorden indeholder olie, da olieforurenede jord, selv ved meget lette forureningsgrader, falder uden for bekendtgørelsen.

Det er en forudsætning for en tilladelse efter § 19, stk. 4, at kommunalbestyrelsen har foretaget en miljøfaglig vurdering, som godtgør, at etableringen af den pågældende støjvold ikke vil indebære uacceptabel risiko for jord og grundvand, og om nødvendigt fastsætter vilkår, der kan sikre dette.

Det er ikke fastlagt i lovgivningen, hvilke typer af vilkår kommunalbestyrelsen kan stille i en § 19-tilladelse, men lovgivningen lægger ikke op til, at denne hjemmel skal anvendes til, at der stilles længerevarende kontrolvilkår. Dette skal bl.a. ses i sammenhæng med miljøbeskyttelseslovens § 20, som siger, at tilladelser efter § 19 til enhver tid og uden erstatning kan ændres eller tilbagekaldes af hensyn til bl.a. fare for forurening af vandforsyningsanlæg. De vilkår, der stilles i en § 19-tilladelse, vil normalt bestå i krav til udformningen af anlægget, dvs. eksempelvis lagtykkelse og overdækning med uforurenede jord, eller krav om ekstra målinger af jordens forureningsindhold inden tilførsel, ud over de målinger, der allerede foreligger på tilladelsestidspunktet. Hvis der er behov for mere vidtgående og længerevarende vilkår som etablering af membran, vandopsamling og kontrol, vil udgangspunktet være, at der meddeles en godkendelse efter bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 i stedet for § 19, eller der meddeles afslag.

En anden forudsætning er, at det arbejde, der meddeles tilladelse til, ikke kan betegnes som affaldsdeponering, da et affaldsdeponeringsanlæg skal godkendes efter bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 og i deponeringsbekendtgørelsen. Det betyder ikke, at jorden ikke må være affald. Men det er afgørende, at arbejdet – i dette tilfælde etablering af en støjvold – er nyttiggørelse og ikke deponering. For at arbejdet skal kunne betegnes som nyttiggørelse, skal jorden opfylde en funktion ved at erstatte andre materialer, og tidshorizonten for arbejdet må således ikke være væsentligt længere, end hvis der blev brugt andre materialer. Det er dermed væsentligt, at anlægsarbejdet, herunder særligt tilførslen af forurenede jord, er planlagt tilrettelagt med henblik på at etablere anlægget og sikre dets funktion og ikke med henblik på at muliggøre en mere eller mindre regelmæssig bortskaffelse af overskudsjord. Det er endvidere væsentligt, at mængden af tilført forurenede jord svarer til behovet i forhold til, hvad anlæggets efterfølgende funktion tilsiger, og at anlægget har en funktion som planlagt (f.eks. støjvold) umiddelbart efter anlægsarbejdets afslutning.

Det skal fremhæves, at Natur- og Miljøklagenævnet i sin afgørelse af 25. januar 2011 vedr. en støjvold i Nyborg Kommune har fastlagt, at en

tilladelse efter § 19, stk. 4, ikke må være generel, men skal være en konkret afgørelse om et givet jordoplæg, som er kendt på tilladelsestidspunktet.

Natur- og Miljøklagenævnet påpeger i ovennævnte afgørelse, at etablering af en støjvold som et nyttiggørelsesprojekt med forurenede jord kan behandles efter bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 i henhold til pkt. K 206 på listen over godkendelsespligtige anlæg. Det indebærer, at der skal være tale om nyttiggørelse, ligesom ved § 19-tilladelse. Når nyttiggørelsen godkendes efter kapitel 5, kan afgørelsen være generel, dvs. at den ikke nødvendigvis skal gælde for et givet jordparti.

Det skal endelig fremhæves, at hvis det er nødvendigt at fastsætte vilkår for anlægget af hensyn til beskyttelse af overfladevand, skal sagen behandles efter bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5.”

Ida Auken

/

Michel Schilling